

sobilá, vzbuditi domněnku, že nejde o poměr majitele závodu k tichému společníku, nýbrž o poskytnutí jakési účasti na společnosti s obmezeným ručením, která dle § 61 zákona z roku 1906 pouze v mezích zákona toho samostatným subjektem práv a závazků býti může, též osobám, stojícím mimo společnost. Aby takovým pochybnostem bylo zabráněno, jest nutno vyloučiti řečená ustanovení ze smlouvy, jejíž předmětem jest zřízení společnosti s ručením obmezeným, a jež tedy pouze poměry společníků mezi sebou a zastupování na venek stanoviti má.

Čís. 208.

K zápisu do seznamu kandidátů advokacie jest mimo jiné třeba průkazu, že ten, kdo má býti zapsán, jest státním občanem československého státu.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, R II 74/19.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v Brně nevyhověl žádosti advokáta dra F. D., aby dr. J. K. byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie, proto, že dr. J. K. nenabyl definitivně domovského práva v některé obci v Československé republice. — K stížnosti dra J. K. zrušil v r c h n í z e m s k ý s o u d v Brně toto usnesení a nařídil výboru advokátní komory, by vyřídil žádost dra F. D., nehledě k zamítacímu důvodu, kterého použil. D ů v o d y: Advokátní řád (zákonu ze dne 6. července 1868 čís. 96 ř. z.), jenž zákonem ze dne 28. října 1918 čís. 2 sb. z. a n. o zřízení samostatného československého státu byl ponechán v platnosti, nestanoví pro zápis do seznamu kandidátů advokacie nikde požadavku státní příslušnosti kandidáta advokacie a nelze tedy odpírati stěžovateli zápis do advokátní praxe potud, pokud požadavek příslušnosti v Československé republice zákonem stanoven není, vyhověl-li jen ostatním zákonným předpokladům pro přijetí do advokátní praxe. Že stěžovatel tak učinil, vysvítá ze spisů presidia mor. sl. vrchního zemského soudu, dle nichž byl dr. J. K. připuštěn na základě zákona ze dne 24. prosince 1910 č. 1 ř. z. ex 1911 k soudní praxi a ji v letech 1914 a 1915 a v roce 1919 bez závady u okresního soudu v Prostějově a u krajského soudu v Olomouci vykonával.

N e j v y š š í s o u d vyhověl stížnosti výboru advokátní komory a zrušil usnesení vrchního zemského soudu.

D ů v o d y:

Dle § 30 adv. ř. jest tomu, kdo žádá za zápis do seznamu kandidátů advokacie, prokázati, že vyhověl požadavkům předepsaným ke vstoupení do soudní praxe. Podle § 4 zákona o organizaci soudní ze dne 27. listopadu 1896 čís. 217 ř. z. platí ohledně podmínek pro vstup do přípravné služby soudcovské ony předpisy, dle nichž se počátkem účinnosti zákona toho řídí přijetí do soudní praxe a ustanovení auskultantem. V § 1 soudní instrukce (cís. pat. ze dne 3. května 1853 čís. 81 ř. z., jednající o vnitřním zařízení a jednacím řádu soudním) jest stanoveno, že

těž pro úřady soudní platí všeobecně předepsané náležitosti pro přijetí do státní služby a byl tento předpis v § 19 zák. o org. soudní výslovně ponechán v platnosti. K všeobecným náležitostem k dosažení úřadu ve státní službě civilní náleží v první řadě dle čl. 3 st. z. z. ze dne 21. prosince 1867 čís. 142 ř. z. státní občanství. Platí-li pro vstoupení do praxe soudní tytéž předpisy, jako pro auskultanty, kteří jsou nepochybně soudními úředníky, pak jest státní občanství nutnou náležitostí pro vstoupení do právní praxe, tedy ve státě našem státní občanství československého státu. Ježto ohledně dra J. K. nebylo dosud vyhověno podmínce posléz uvedené, bylo usnesení výboru advokátní komory správným a bylo proto zrušující je usnesení v odpor vzaté zrušiti, čímž se zároveň obnovuje zamítající usnesení výboru advokátní komory v Brně.

Čís. 209.

Smlouva, jíž rodiče jednoho snoubence přenechávají snoubencům hledíc ku zamýšlenému jich sňatku a pro případ, že k němu dojde, za úplaty své nemovitosti, není smlouvou svatební. Zrušiti takto založené spoluvlastnictví lze dle § 830 obč. zák. i za trvání manželství.

Dočasný, mimořádnými válečnými poměry vyvolaný vzestup cen nemovitostí nečiní zrušení spoluvlastnictví nevčasným.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, Rv I 310/19.)

Notářským spisem ze dne 31. října 1898 přenechal Josef V., majitel usedlosti čís. pop. 10 v K., tuto svou usedlost za 9.610 zl. svému synovi Václavu V. a jeho nevěstě Anně P. hledě k tomu a pro případ, že dojde mezi nimi ku sňatku. Když se pak sňatek uskutečnil, vloženo bylo pro Václava V. a jeho manželku Annu, po rodu P-ovou, spoluvlastnictví, pro každého jednou polovinou. Nedlouho po sňatku podala Anna V. na svého manžela Václava V. žalobu o rozvod manželství od stolu a lože, vypověděla mu správu svého majetku a vymohla si po čas sporu povolení odděleného bydliště. Dříve ještě, než právoplatně ukončen byl spor o rozvod, vznesla Anna V. na svého manžela Václava V. žalobu o zrušení spoluvlastnictví k řečené usedlosti jejím soudním prodejem. Žalovaný namítal předčasnost žaloby jednak proto, že smlouva, vtělená v notářský spis jest smlouvou svatební a tudíž její zrušení před právoplatným ukončením sporu o rozvod jest nepřipustným, jednak proto, že spoluvlastnictví dle vzniku a účele smlouvy bylo zamýšleno po čas manželského společenství, a namítal dále, že žaloba jest v nečas, poněvadž za dnešních poměrů jednak peněžních, jednak cenových jest nevýhodným pouštěti nemovitosti za znehodnocené peníze. Procesní soud prvního stolu (okresní soud v Českém Brodě) uznal veškeré tyto obrany důvodnými a zamítl žalobu. Odvolací soud (zemský soud v Praze) žalobě vyhověl a to z těchto důvodů: Rozhodnutí tohoto sporu závisí především od zodpovězení otázky, lze-li smlouvu, účinnou mezi otcem žalovaného s jedné strany a spornými stranami se strany druhé a obsaženou ve spise notářském ze dne 31. října 1898 pokládati za smlouvu